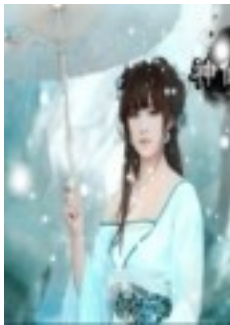

Nghĩa Phụ Khó Làm

Contents

Nghĩa Phụ Khó Làm	1
1. Chương 1-1: Gặp Lại Người Quen Cũ Tại Quê Nhà (1)	2
2. Chương 1-2: Gặp Lại Người Quen Cũ Tại Quê Nhà (2)	6
3. Chương 2-1: Nhận Nuôi (1)	6
4. Chương 2-2: Nhận Nuôi (2)	11
5. Chương 3-1: Mãi Giữa Ngọc Thành Hình (1)	18

Nghĩa Phụ Khó Làm

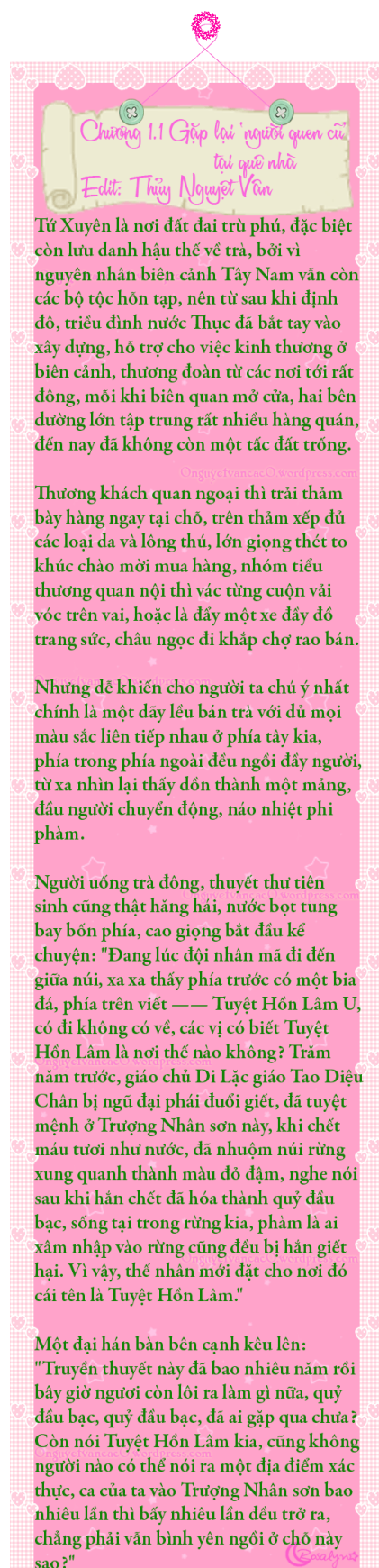

Giới thiệu

Thuộc hệ liệt: Hoa Nguyệt Tam Bộ Khúc – Trà Tình Khúc
Thể loại: Ngôn tình cổ đại, HEEdit: Thủy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghia-phu-kho-lam>

1. Chương 1-1: Gặp Lại Người Quen Cũ Tại Quê Nhà (1)

Thuyết thư tiên sinh hằng giọng vài cái: "Ai, đó là do người chưa dụng phải sát tinh, chưa nghe nói thám án của Uy Viễn tiêu cục gần đây sao? Tiêu đầu cùng mười vị áp tiêu đều có tiếng là cao thủ đều bị giết ở trong núi, bị moi tim móc gan, hình dáng chết thê thảm không lời nào tả xiết, nhưng hàng hóa áp tải lại không bị cướp mất, khi người của quan phủ tới nơi, trên đất chỉ còn một bãi máu đen, thi thể đã sớm cứng lại, nghe nói a, nghe nói trên máu còn có một sợi tóc bạc, vậy truyền thuyết này là thật hay giả, ha ha, khó nói."

Tiểu nhị mang theo bình đến châm trà cũng xen mồm: "Hắc, gần đây ở thành Ích Châu không phải cũng đang có chuyện ma quái sao? Phụ nữ có thai bị mổ bụng lấy bào thai, đồng nam đồng nữ hoặc là bị giết, hoặc là mất tích, còn có hơn mười vụ án giết người, ngay cả bóng dáng nghi phạm cũng không tìm được, chỉ thấy tại hiện trường án mạng có mấy sợi tóc bạc, người nói một lão nhân tóc hoa râm thì có bản lĩnh lớn như vậy hay không? Chẳng lẽ là quý đầu bạc gì đó đang quấy phá, làm cho Huyện lão gia của chúng ta gấp đến độ hề thấy người liến bới bới đầu tóc người ta, xem trên đầu người đó có mấy sợi tóc bạc."

Mọi người phun trà, chụp lấy cái bàn, hi hi ha ha cười vang thành một đoàn.

Ngọc Vô Tâm ngồi ở một cái bàn nhỏ trong góc khuất nhất, đôi mắt sắc bén híp lại, năm ngón tay hơi hơi dùng lực, cầm chén trà trong tay niết kêu dõm dộp, qua các khe hở của ngón tay thấy được cái chén bị nứt một đường.

Tùy tùng Phương Đại Hải ngồi ở đối diện vừa thấy tình huống không ổn, vội vàng lên tiếng: "Chủ tử."

Ngọc Vô Tâm cầm chén trà đặt thật mạnh xuống bàn một cái, thông thả đứng dậy, hung ác trừng mắt liếc thuyết thư một cái, rời khỏi chỗ ngồi đi ra cửa. Phương Đại Hải vội vàng lấy tiền đồng ra đặt trên mặt bàn, đeo hòm gỗ hành lý lên lưng, cũng quay đầu trừng mắt liếc mắt nhìn tiểu nhị đang châm trà một cái, rồi theo sát phía sau chạy đi ra ngoài, vừa chạy vừa kêu: "Chủ tử, đợi thuộc hạ với a." Tứ chi của hắn đều ngán, liếc mạng kéo dài bước chân mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp bước chân của Ngọc Vô Tâm.

Tại chợ biên giới phía Tây này, Hán - Phiên giao tạp, phần đông là hạng người thô lỗ, một thân áo bào trắng phiêu dật của Ngọc Vô Tâm lại càng bắt mắt, thân hình hân cao to, một đầu tóc dài tùy ý dùng mảnh vải buộc lại ở sau đầu, mặc dù là dưới ánh mặt trời cũng không thấy có chút nào sáng bóng, mà đen nhánh như mực, khi đi lại, sợi tóc lay động, thực có vài phần phong phạm của trịch tiên (tiên giáng trần), khiến các nữ tử đi qua đều không nhin được mà dừng chân lại nhìn.

Nhưng khi tầm mắt chạm đến khuôn mặt Diêm vương trưng ra vẻ âm trầm lạnh lẽo kia, tất cả lòng tràn đầy ngưỡng mộ đều hóa thành sợ hãi, các cô nương đều dời mắt đi, không dám liếc mắt nhìn thêm một cái nữa.

"Chủ tử, chúng ta trở về trang hay là truy bắt hung thủ?" Phương Đại Hải lấy ngón tay sờ sờ mũi, lúc này chủ tử đang tức giận không nhẹ, không hiểu là kẻ nào không biết sống chết dám ở Trường Nhân sơn làm xằng làm bậy, lại còn giá họa lên người quý đầu bạc quý, quý đầu bạc... rõ ràng chính là chủ tử hân mà, mặc dù có rất ít người biết sự thật này.

"Về trang trước, sau đó xem tình huống thế nào, nếu sự việc quá lớn, sẽ truyền lệnh cho tổng quản khu vực Tây Nam treo hắc băng, đến lúc đó đừng mong có thể yên bình." Treo hắc băng cũng có nghĩa là chiêu mộ sát thủ mua mệnh, băng được phân chia thành ba màu : lam, hồng, hắc; hắc băng ra giá cao nhất, tương đương nhiệm vụ cũng nguy hiểm nhất, thậm chí từng có tiền lệ băng được mở cũng không có người dám nhận.

Sát thủ hoạt động ở vùng Mân Sơn có tiếng là cùng sống với thi thể Cửu Đầu Điều - Đoạn Phi Yến, cũng từng có chút ân oán cá nhân với hân, trừ lần đó ra cũng có vài oan gia hơi khó giải quyết khác đều như hổ rình mồi đối với tánh mạng của quý đầu bạc hân.

Phương Đại Hải khó hiểu: "Chủ tử a, tuy rằng thuộc hạ không biết treo hắc băng là gì, nhưng án mạng của những người đó rõ ràng không liên quan đến người nha." Đương nhiên, chủ tử cũng giết qua không ít người, nhưng tuyệt không lạm sát kẻ vô tội, hơn nữa sẽ không dùng thủ đoạn tàn nhẫn mổ bụng lấy bào thai, moi tim móc gan này, ai u, nghĩ đến tình cảnh máu chảy đầm đìa kia thì cả người liền co rúm.

"Treo hắc băng là công khai ra giá, vốn là nhìn việc không nhìn người, nhưng sát thủ thu băng nếu muốn được trả thù lao, thì phải cho cổ chủ nhìn thấy kết quả mà họ mong muốn nhìn thấy nhất, còn chuyện bắt hung thủ là chuyện của quan phủ, nhận tiền lấy mệnh chỉ là một việc buôn bán." Ngọc Vô Tâm cười lạnh, một khi treo băng, tánh mạng của quý đầu bạc liền thành chuyện thu hút cổ vũ mọi người bỏ vốn nhiều nhất.

Mấy sợi tóc bạc đương nhiên không có khả năng trở thành chứng cứ, nhưng nếu có thêm một chút lòng thích gây thị phi, muốn đẩy lên sóng to gió lớn cũng là không khó, nhìn vào võ lâm hiện nay, tuyết đỉnh cao thủ 'Tu mi bạch phát' (*nam nhân tóc bạc*) không chỉ có một mình Ngọc Vô Tâm hân, có lẽ đám lão hồ ly kia sẽ không bỏ qua cơ hội vơ vét của cải.

Đầu óc Phương Đại Hải như một nồi cơm cháy khét, tuy rằng những câu chữ từ nói đều là tiếng người, nhưng hân chính là nghe không rõ, cũng may hân ngốc thì ngốc, nhưng có được cái ưu điểm, đó chính là không ngại học hỏi người dưới, đang chuẩn bị mở miệng, lại nghe phía trước có người kêu to: "Tiểu tặc! Người muốn chạy đi đâu — đứng lại cho lão nương!"

Đưa mắt nhìn ra xa, thì thấy một thiếu niên quần áo tả tơi đang thẳng hướng bên này chạy đến, đuổi theo phía sau là một đại thám béo mập, người đẩy thịt béo lao đầu chạy băng băng về phía trước, chỉ thấy nằng ta giơ một cây chổi thật cao, lớn tiếng hô: "Người hảo tâm phía trước giúp đỡ với, mau, mau bắt lấy tên trộm kia!"

Phương Đại Hải là một người tốt luôn bênh vực kẻ yếu, vừa nghe nói là một tên trộm, ngay lập tức kéo dài hai bước ra, ngay tại lúc thiếu niên kia đi qua sát bên người mình, hân đã tay mắt lạnh lệ túm sau gáy của y.

"Mụ mập chết tiệt! Bí đao lùn! Mau buông tay ——" Tiểu mao tặc thật hung hân, trừng hai mắt giận dữ, gương nanh múa vuốt, vung mạnh tay chân gầy gò như củi khô, vừa đá vừa đánh.

Hết chương 1.1

nguyenvanoc.com/wordpress.com

2. Chương 1-2: Gặp Lại Người Quen Cũ Tại Quê Nhà (2)

3. Chương 2-1: Nhận Nuôi (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 2.1 Nhân nuôi

Edit: Thủy Nguyệt Vân

Lạch cạch — cái bánh nướng kẹp lá lách lợn mới cắn nửa miếng đột nhiên bị rơi trên mặt đất.

Đằng Túc ngồi ở dưới tượng Phật trong một ngôi miếu đồ nát, trên mặt hiện lên vẻ kinh hoàng, một tay sờ vào trong lòng tìm kiếm khắp nơi.

"Không có... Sao có thể không có?" Hắn tìm trong xiêm y xong lại cúi hải ra tìm, hai tay cầm đôi hải run run, "Sẽ không nha, rõ ràng ta cất trong người mà!"

Hắn lại xoay người đi đến phía sau tượng đá, lục lọi trong đồng rơm rạ, chỗ nào có thể tìm đều tìm khắp qua một lần, ngoại trừ vài con sâu ra thì cái gì cũng không có.

Hắn nản chí ngồi trên nền đất tựa vào tượng đá, nhặt cái bánh lên xoa xoa vào người, vừa cắn vừa nghĩ, ăn xong một miếng cuối cùng, đột nhiên nháy dựng lên.

"A! Nhất định là bị mất vào lúc đó rồi!"

Nói xong phóng ra bên ngoài mà chạy, nhưng chân vừa bước ra khỏi cửa miếu ngay lập tức đã đổ lên một bức tường thật.

Cứng quá! Còn có một cỗ mùi thơm ngát mang theo một ít vị chất.

Đằng Túc ôm cái mũi lão đảo về phía sau, khi lui tới cửa thì chân vừa lúc bị trượt, thân thể mất đi trọng tâm, hắn kêu to, tay quơ loạn, cầm chặt tóc người tới.

Àn? Tóc này... Cảm giác vô cùng kì lạ, rất dày lại trơn không giữ được, nhưng lại khô khô như được trộn qua sáp của sợi bông.

Sau khi gót chân đã đứng vững, hắn giương mắt nhìn qua, đã rõ ràng! Một khuôn mặt thật to đang trừng ra, chưa nói đến diện mạo như thế nào, đột nhiên nhìn thấy gương mặt xa lạ đưa lại gần như vậy, dù là ai cũng sẽ bị dọa nháy dựng.

Hắn vội vàng buông tay muốn lui về phía sau, lại bị người tới một phen giữ lấy bả vai.

"Người..."

Ngọc Vô Tâm còn chưa kịp hỏi, đã bị Phương Đại Hải đuổi theo ở phía sau rống lên cắt đứt.

"Hay quá, tiểu tặc này quả nhiên ở đây, chủ tử, mau bắt lấy hắn!"

Đằng Túc vừa thấy Phương Đại Hải, nhất thời tức giận tăng vọt, cúi đầu, chui ra khỏi cánh tay của Ngọc Vô Tâm, hét lớn một tiếng: "Bí đao lùn!"

Nhe răng trợn mắt đánh về phía trước.

"Tên lùn thối! Đều tại người hại ta đánh mất vật kia! Bí đao lùn, bóng cao su! Người có thấy nó không? Có phải người lấy nó rồi không, nói!"

Quyển cước mềm nhũn là một chuyện, nhưng móng tay cào mặt, kéo tóc lại là một chuyện khác, hơn nữa còn một câu tên lùn, hai câu bí đao, chuyên đập trúng vào nỗi đau của hắn, dù cho tính tình tốt thế nào cũng không chịu được, huống chi Phương Đại Hải hắn chỉ là một hán tử nóng tính, sĩ khí sát bất khả nhục* a!

**sĩ khí sát bất khả nhục: kẻ sĩ có thể giết nhưng không thể chịu nhục.*

Vung mạnh nắm tay lên đấm vào gáy tiểu tử kia một cái, khi lại muốn đấm cái thứ hai thì đột nhiên bị nắm ngón tay cứng rắn bắt được cổ tay.

"Dừng tay!" Giọng nói mang theo hàn ý dày đặc vang lên, Ngọc Vô Tâm túm chặt sau cổ Đằng Túc nhẹ nhàng lùi lại, kéo hắn ra khỏi người Phương Đại Hải.

Phương Đại Hải xoa cổ tay, khó hiểu nhìn chủ tử nhà mình xách tiểu tặc kia giống như xách một con gà con đến trước tượng Phật, đặt lên trên đồng rơm rạ. Là nhìn lầm sao? Vừa rồi vào thời điểm hắn đánh tiểu tử kia, gương mặt thất tình** bất động của chủ tử tuy rằng vẫn vững tựa thái sơn như trước kia, nhưng trong đáy mắt lại thoáng hiện một tia không kiên nhẫn, cùng với chút ít ... tức giận?

***thất tình: bảy thứ tình cảm của con người (Theo Nho giáo: Hỷ - Mừng, Nộ - Giận, Ái - Yêu, Ố - Ghét, Ai - Buồn, Cự - Sợ, Dục - Muốn.)*

Tức giận tiểu tặc kia thô bạo với Phương Đại Hải hắn sao? Hay là tức giận Phương Đại Hải hắn ra tay đánh tiểu tặc kia?

Dù là vì ai cũng đều thực không hợp lý, chủ tử hẳn là một người thừa biết tự chủ bản thân đến nỗi lạnh khốc, cho tới bảy giờ ngoại trừ chính bản thân ngài ấy ra chưa hề thấy qua ngài ấy từng tức giận vì "những người khác" bao giờ, chẳng lẽ là bởi vì không kiên nhẫn mà cảm xúc nóng nảy sao?

Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, mỗi khi cảm xúc ngài ấy không tốt, tính nhẫn nại cũng hạ xuống tới cực điểm theo, bình thường chưa đến ba câu nếu không phải chạy lấy người thì chính là phải động thủ.

Trong lòng Phương Đại Hải run sợ nhìn tiểu tặc kia đang vung một đôi nắm tay nhỏ thị uy, 'tê' —— những thứ bắn dưới móng tay kia thế mà đã nổi lên trên da mặt cứng ngắc của chủ tử.

Lui về phía sau một bước... Nghĩ kĩ lại, nên trực tiếp lui ra phía ngoài cửa miếu.

Tiểu tặc này sắp gặp tai ương rồi.

Quả nhiên, Ngọc Vô Tâm nghiêng sang một bên, sờ sờ mặt, cảm xúc trên mặt vẫn là trống rỗng, nhưng trong mắt lại bắn ra những mũi nhọn rét lạnh, giờ bàn tay to ra một phen túm ở sau gáy hắn ta nhấn xuống một cái, không chỉ làm hắn ta vì bị ấn mà quỵ rạp trên mặt đất, mà còn muốn dúm khuôn mặt đen thùi kia vào trong đồng rơm rạ, hoàn toàn ngăn chặn cái miệng không sạch sẽ kia lại, một cánh tay khác vung nhẹ lấy một khối thiết bài từ trong tay áo ra cắm ở lòng bàn tay.

"Đây là của người?"

Đằng Túc vừa ngẩng đầu thì thấy, là bài tử của hắn! Lập tức đưa tay muốn cướp về.

Ngọc Vô Tâm giờ cao thiết bài lên, để ở nơi hai tay tiểu tử kia không với được, tăng thêm âm điệu mà nặng nề hỏi một lần: "Là của người?"

"Cường đạo! Hồn dân! Trả bài tử lại cho ta!" Sau gáy bị ấn chặt, không ngờ lực ở tay của tên thư sinh mặt trắng này thật lớn.

"Trộm ? Hay là cướp ?" Ngọc Vô Tâm nheo hai mắt lại, một bên hỏi một bên để sát vào, trong hai mắt chớp động ráng rọi khác thường, chăm chú nhìn đôi mắt to sáng long lanh của hắn ta, trong lòng thế mà lại nổi lên một loại cảm xúc chờ mong.

"Cái gì mà trộm với cướp? Nó đúng là của ta, người cái tên hôn dân, vương bát dân, trứng thối này!" Đàng Túc ra sức ngẩng đầu lên, giơ tay hướng về phía thiết bài đang bị treo lơ lửng ở trên không, tên cổ hủ thối này, chốc lát thì để xuống một chút, chốc lát lại nâng lên, giống như là đang đùa một con mèo, chỉ là không cho hắn đụng tới, rất đáng giận.

"Của người?" Ngọc Vô Tâm nhìn bộ dáng cấp bách của hắn không giống như là đang nói dối, "Người tên gì?"

"Sao phải nói cho người biết!" Với lấy thiết bài không được, phi nhõ vào mặt hắn ta, uống cho tên cổ hủ này thoát nhìn thì hào hoa phong nhã, trên người còn mang theo hương trà dễ ngủ, thế mà lại là tên ác ôn ỷ lớn ăn hiếp nhỏ.

Ngọc Vô Tâm vung tay áo lau đi chấm nhỏ nước miếng, không có chút nào giận, mặt vẫn không chút thay đổi, miệng bình thần nói ra một câu kinh người: "Người tên là Đàng Túc, phụ thân là người đứng đầu Huy Dao Môn - Đàng Vô, mẫu thân là đồ tôn của Diệu Thủ Quan Âm - Miêu Vũ, thiết bài này là lệnh bài của Huy Dao Môn."

Phương Đại Hải nghe vậy chấn động, Huy Dao Môn vốn là môn phái lớn nhất vùng này, nhưng cả nhà Đàng Vô từ bảy năm trước chịu họa diệt môn, trên dưới hơn mười nhân khẩu đều bị trận lửa lớn thiêu chết, không hề nghe nói vẫn có người còn sống, môn phái này không lâu sau cũng đổi chủ sửa tên, hung thủ giết người phóng hỏa trước sau vẫn chưa bắt được, án tử này cũng liên biến thành một vụ án treo, đến nay vẫn chưa được phá.

Đàng Túc há to mồm, hai mắt to tròn vo chớp chớp, giống như nhìn thấy quỷ: "Người... Làm sao mà người biết?" Bỗng nhiên, ánh mắt đột ngột thay đổi, mày gât gao nhãn lại, thần sắc trong ánh mắt dần dần trầm xuống, chuyển thành hoài nghi cùng khẩn trương.

Ngọc Vô Tâm buông kim hãm ra, trả thiết bài lại cho hắn, nhìn hắn một phen cướp thiết bài lại cầm trong tay thối thối sờ sờ, giống như đang cầm bảo bối, thật cẩn thận cất vào trong lòng, khoe miệng hơi nhếch, lộ ra một nụ cười yếu ớt, Phương Đại Hải nhìn mà hai tròng mắt đều mở to.

Hết chương 2.1

4. Chương 2-2: Nhận Nuôi (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 2.2 Nhân vật

Edit: Thủy Nguyệt Vân

"Rốt cuộc người là ai?" Đàng Túc khép chặt vạt áo lại, lui về phía trước tượng đá, giống như một động vật đang bảo vệ thức ăn, cả người căng thẳng, phòng bị nhìn thẳng hân ta.

Ngọc Vô Tâm đặt tay lên đầu vai hân, nheo mắt lại, miệng cứng rắn xả ra thành một hình cung, dùng giọng nói mà hân tự cho là nhu hòa nhất, mỗi nhẹ thở ra từng chữ từng chữ một: "Ngoan, Túc Túc, đến đây —— gọi một tiếng nghĩa phụ."

Gi? Nghĩa phụ —— Cầm Phương Đại Hải rơi cả xuống đất.

Đàng Túc ngoáy ngoáy lỗ tai, đưa ngón út tiến đến bên môi thối một cái, nhe răng nhếch miệng với hân ta: "Tên cố hủ thối! Nhìn người răng sữa còn chưa mọc dài, kêu nghĩa phụ mẹ người, muốn chiếm tiện nghi của ta a, cửa sau cũng không... Oa!"

Một trận trời đất quay cuồng, lục phủ ngũ tạng giống như bị xoay một vòng trong cơn lốc xoáy, lá lách lộn ở trong dạ dày nhăm thẳng yết hầu mà trào lên, chờ khi có thể phản ứng lại thì mặt đã sắp hướng xuống đất đột nhiên ghé vào trên đùi hân.

Ngọc Vô Tâm dùng một tay đè lưng của hân lại, tay kia giơ lên, hung hăng đánh hai cái lên mông hân, "Còn nhỏ tuổi mà miệng đã bẩn như vậy, về sau không được nói ra những từ ó ư ư như vậy nữa!" Tục ngữ nói phía dưới gây gộc là một hiểu tử, không đánh không thể được, tuy rằng đã muộn nhiều năm, khiến tiểu tử này đã trưởng thành dưới bộ dạng lưu manh vô lại, nhưng từ giờ trở đi quân giáo nghiêm khắc hân là còn có thể được cứu vãn.

"Đánh ta? Người cái tên cố hủ chết tiệt! Dựa vào cái gì mà quán ta ——" tên cố hủ ra tay rất mạnh, hai bàn tay dường như muốn làm mông hân thành bốn cánh hoa, Đàng Túc cắn răng, xấu hổ và giận dữ nổi lên, hai tay đánh loạn xạ, hai chân đá lung tung.

Đánh —— đã chịu qua không ít, lúc mới đầu khi tay chân còn chưa linh hoạt, thường xuyên bị người đánh, ngay cả bị ném gạch cũng đã trải qua, nhưng chưa từng có một lần không hề có năng lực phản kháng giống như lần này, những người đó đều là sử dụng quyền cước, hoặc là cầm gậy gộc đuổi đánh, nào có ai lại để hân ra mà đánh đòn?

Ba —— lại là một cái, nhưng lần này nhẹ hơn so với hai lần trước.

"Đối với trường bối nên dùng cái thái độ gì? Nương(mẹ) người chưa từng dạy người sao!"

"Cái gì trường bối? Người rớt cuộc là từ đâu chui ra vậy! Còn nữa, nương ta đã mất sớm, sao dạy được! Cho dù trước kia từng dạy thì cũng quên rồi! Thái độ? Hừ! Thái độ có thể kiếm cơm ăn được không?" Cái mũi Đàng Túc chua xót, trong hốc mắt đỏ thành một vòng, tên cổ hủ thói này cũng dám nói như vậy? Biết hân đã trải qua mấy năm nay như thế nào hay không? Một người ngay cả âm no cũng không thể chu toàn, sao còn có thể nhàn hạ thoải mái mà phô ra tư thái chứ.

Đá đánh nửa ngày, tay cũng đau, chân cũng mềm, Đàng Túc giống một dây dưa chuột bị muối mềm nhũn nằm úp sấp xuống dưới, lại không phục mà ngẩng đầu lên, để cho tên cổ hủ kia thấy rõ phản nộ trong mắt chính mình, cho dù về mặt khí lực không lay chuyển được, nhưng về mặt ý chí cũng không thể khuất phục như vậy.

Ngọc Vô Tâm nhướng mày, lấy tay nâng cằm của hân lên, tỉ mỉ ngắm nghía, trên khuôn mặt đen bần khắc lên một đôi mắt to linh động, giờ phút này chính là đang phun lửa mà trừng to, nhe răng trợn mắt, như là muốn ăn tươi nuốt sống hân. Mày nhíu chặt có thể nhìn ra được là đang nhịn đau, nhưng mà, ngay tại tình huống bị vây dưới loại hoàn cảnh xấu thế này nhưng ánh mắt vẫn quật cường không có chút khiếp sợ, mà là tràn ngập địch ý, hai nắm tay gắt gao nắm lại, giống như con sư tử con chuẩn bị tùy thời mà vồ lên cắn xé... Không, là mèo hoang con.

Được, nam hài tử(*đứa bé nam*) thì nên có chút cốt khí, nếu là khóc cầu xin tha thứ mới càng không được.

"Nghe cho rõ đây, trước khi mâu thuẫn người làm chung có phò thác người cho ta, mà ta cũng đồng ý thu nhận người làm nghĩa tử, người thừa nhận hay không đều không thay đổi được chuyện thực này."

Quả thực

Năm đó khi cứu Miêu Vũ từ trong đám cháy ra thì nàng đã bị thương rất nặng, mệnh không còn dài, chỉ kịp ra lệnh cho quân gia thừa dịp loạn mà mang theo hai hài tử từ mật đạo sau viện mà chạy trốn, cũng cầu xin hân nuôi dưỡng trưởng thành.

Miêu Vũ là đồ tôn của Diệu Thủ Quan Âm - Nguyên Phổ sư thái, mà Nguyên Phổ sư thái lại là trà hữu tri tâm (*bạn tri âm về trà*) của hân, hơn nữa tổ tông Miêu Vũ cùng Trà thánh Lục Hồng Tiệm cũng có quan hệ thiên ti vạn lữ*, Ngọc Vô Tâm luôn kính trọng Lục tiên sĩ, vì tăng giao tình này, liền đáp ứng thỉnh cầu của Miêu Vũ.

*thiên ti vạn lữ: dây mở rẽ má.

Nhưng từ đó về sau vẫn không tìm được tung tích của ba người, phỏng đoán là vì sợ kẻ thù đuổi giết mà thay hình đổi dạng, ẩn giấu thân phận chân thật rồi.

Nhưng những việc này Đằng Túc không thấy được, cái gọi là tai nghe làm chứng mắt thấy làm bằng, không có bằng chứng, lời nói một phía của hân căn bản không có sức thuyết phục nào, huống hồ —

"Nói đùa, nhìn người cũng không bao nhiêu tuổi, bảy năm trước mới thì được mấy tuổi chứ? Nương ta lại cho ta gọi người là nghĩa phụ sao? Lừa con nít ba tuổi!" Cảm thấy chướng lực trên lưng khẽ buông lỏng liền lập tức lún lổn lổn ngồi lui về phía sau, lui mãi đến khi lưng tựa vào tượng đá mới đứng dậy, hai tay chống lưng, nửa ngồi xồm lên trên đồng rơm rạ.

Phượng Đại Hải cũng hiểu được tính quan trọng của việc này, tuy rằng với tuổi của chủ tử cũng đủ làm nghĩa phụ hân, nhưng nếu là tên tiểu tử lỗ mãng này, chủ tử có tính nhân nại để ứng phó mới là lạ, mặc dù hôm nay tính nhân nại của ngài ấy cũng đã nhiều đến dọa người, không biết là uống lắm phải thuốc gì rồi.

Ánh mắt Ngọc Vô Tâm chớp động, lạnh lùng cười: "Lừa người làm nghĩa tử đối với ta có chỗ nào tốt? Đừng quá đề cao chính mình." Năm xưa cho dù không lấy hình tượng quý đầu bạc già nua xuất hiện, kết quả cũng sẽ không có chút thay đổi, vào lúc trước khi Miêu Vũ sắp tắt thở thì thần trí đã không còn rõ ràng, vương bận lớn nhất chính là hai hài tử kia, cho dù là gặp ai cũng sẽ thỉnh cầu như vậy, chỉ mong cầu được để trong lòng thanh thân.

Đặng Túc vốn còn đang tìm một khe hở để trốn, nhưng trong lúc vô ý thoáng nhìn thấy tươi cười trên khuôn mặt của hắn, nhất thời cảm thấy cả người rét run, tên cố hủ này tuy rằng ngũ quan xuất sắc, thoáng nhìn qua thật văn nhã, nhưng trên mặt lại mang theo một cỗ quý khí âm trầm không rõ, lạnh lùng sâu kín, nhìn thế nào cũng không thoải mái, cười lộ lên lại càng âm hiểm đáng sợ, khuôn mặt cùng độ cong của miệng đã sắp vượt qua phạm vi bình thường, hơn nữa các bộ phận khác trên mặt hắn cũng không bị tươi cười tác động, biểu tình cứng nhắc vô cùng, giống như là một cái... hình người mặt hồ ly. *[NV: nghe tỷ này tả mà ta cũng lạnh run =]]*

Trước kia có xem qua chuyện xưa ghi lại trong sách rằng hồ ly tu luyện thành tinh rồi đi ra hại người, đừng nói đã vừa vận dụng phải chứ.

Nuốt nuốt nước miếng, không còn dám muốn đi nữa, hai tay lại lặng lẽ vùi vào nắm một vốc bụi đất dưới đồng rơm rạ.

"Vây... Vây người muốn như thế nào?" Chỉ cần hắn có hành động gì khả nghi liền lập tức ném bụi vào tên sáng láng đang đứng phía kia.

"Đầu tiên nói cho ta biết, sao chỉ có một mình ngươi, còn hai người khác đâu — quân gia cùng tỷ tỷ của ngươi."

Nếu là ở cùng nhau, sẽ không để hắn một mình làm vậy rồi.

"Đã thất lạc." Đặng Túc rũ mắt xuống, nhẹ nhàng bâng quơ ba chữ, dùng lông mi thật dài che khuất cảm xúc trong mắt.

Ngọc Vô Tâm cũng chỉ muốn biết kết quả, quá trình như thế nào cũng không quan tâm, chỉ cần không gặp phải bất trắc thì được rồi, chuyện tìm người tạm thời gác lại.

Quét mắt liếc hắn một cái — rồi bù, xiêm y trong ngoài ba tầng, luộm thà luộm thuộm, khát cái bên đường cũng còn chỉnh tề hơn hắn, trên người còn tản mát ra mùi chua thối, giống như thịt lợn bị phơi nắng ba ngày, quả thực làm người ta không thể chịu đựng được.

"Đi, theo ta hồi trang trước." Nói xong đứng dậy muốn kéo hắn đi.

Ai ngờ tiểu quý kia giơ hai tay lên, đẩy một tay bụi đất ném thẳng vào mặt hắn.

Ngọc Vô Tâm chặc một tiếng, ngay cả phũ cũng lười phũ, không ngừng động tác, mặc kệ bụi vùn đi lại gần, đuổi dài cánh tay ra, tựa như điều hầu quắp gà con, đưa tay chộp lấy hắn.

"Làm gì vậy? Dù thế nào ta cũng không muốn đi, sẽ mãi ở chỗ này. Buông tay a! Người cái tên cường đạo thôi!"

Gì thế này, tên cổ hủ này vừa đứng lên liền biến thành một cây đại thụ, ăn cái gì mà lớn lên vậy? Cho dù là nam tử quan ngoại cũng rất ít người có chiều cao như hắn, lúc trước bị bí đao lùn xách lên còn không có cảm giác gì, bây giờ bị hắn kẹp ở trong khuỷu tay, hai chân giờ cao, thân mình tùy theo hắn đi lại mà lắc tới lắc lui, cảm giác choáng váng như từng đợt sóng nối tiếp nhau nảy lên, nếu không phải có mùi thơm ngát từ trên người hắn tán mát ra trấn an thì đã sớm phun ra lá rách lộn đầy tay đẩy người hắn rồi.

Nếu quyền cước vô dụng đối với hắn, vậy —— nếu cùng sử dụng hai chiêu buồn nôn ghê tởm cùng cảm xúc kinh hoàng một lúc thì sao, hai tay Đằng Túc đồng thời đưa lên, túm lấy một cánh tay hắn đang buông xuống bên hông, vén tay áo lên, ở trong tiếng kinh hô của Phương Đại Hải, mở to miệng hung hăng cắn vào.

Ồi ui ya —— không cắn thì thôi, vừa cắn một cái thì thiếu chút nữa đã răng vỡ đẩy miệng rồi.

nguyetvanoc.com/wordpress.com

Tên cổ hủ này không phải là thư sinh sao? Đều nói thư sinh tay trời gà không chặt, vì sao cánh tay hắn lại rắn chắc như thế, cứng rắn như khối sắt vậy.

Đằng Túc che miệng trợn mắt trừng lên, lại phát hiện hắn ta nghiêng mắt nhìn xuống, từ hàm răng 'xuy' ra một tiếng, giống như đang cười nhạo hắn không biết tự lượng sức mình, gương mặt lạnh lẽo có thể so được với khối băng, mà dù khoe miệng có cố hết sức nhếch lên một độ cong cũng không thể tăng thêm chút ấm áp nào cho khuôn mặt như khối băng kia, ngược lại càng biến thành hình kỳ lạ hơn.

Không muốn cười thì đừng cười, làm gì phải tự làm khó mình, chẳng lẽ không ai nói cho hắn biết cười rộ lên như vậy rất khó nhìn sao?

"Chủ tử a..." Phương Đại Hải vừa thấy Ngọc Vô Tâm đi ra, vội vàng đi sát tới, "Sẽ không phải thật sự muốn mang tiểu tặc này về chứ."

 Nguyệt Vô Tâm

Ngọc Vô Tâm vô ý liếc mắt nhìn hắn, lười
tốn nhiều nước miếng, mang theo Đằng
Túc một đường xoắn bước mà đi.

Phượng Đại Hải lại theo ở phía sau lải
nhải: "Ai, chủ tử, để thuộc hạ xách được
rồi." Quyền cước của tiểu mao tặc kia
không có mắt nên đã để lại vài vết đen
bẩn trên áo choàng trắng thuần của chủ
tử, tuy chủ tử không cần, nhưng hắn nhìn
thấy thật đau lòng.

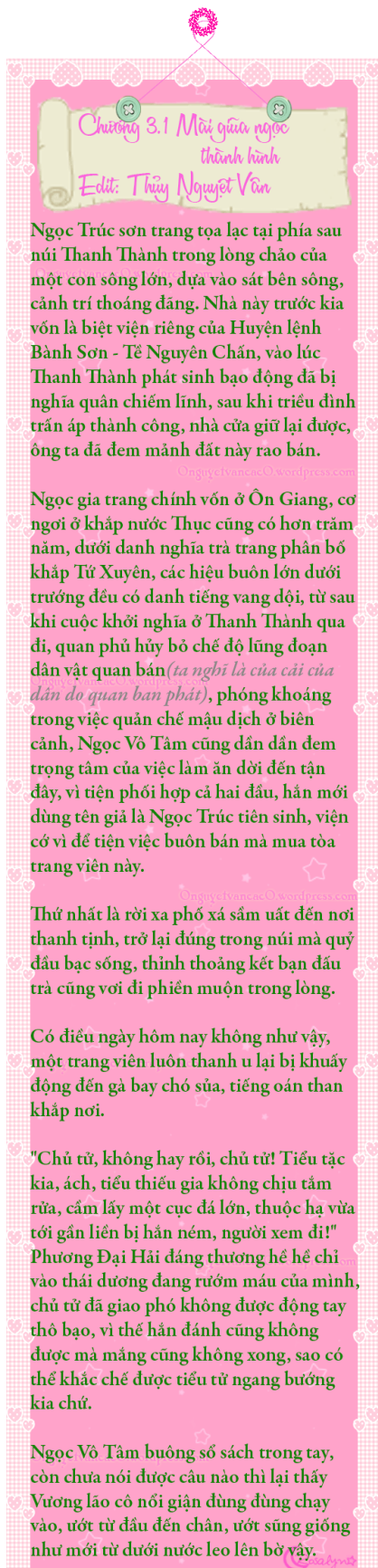
Đằng Túc càng mải càng hăng say, bước
chân của Ngọc Vô Tâm cũng càng đi càng
nhanh, đến cuối cùng dường như là đi
nhanh như bay. Cảnh vật chung quanh
biến ảo làm bụi xanh giao nhau tại một
đường giới tuyến, bay lá tả ở hai bên, bên
tai tiếng gió gào thét, phiến lá rơi đánh
vào mặt, cảm giác đau đớn khiến người ta
hoang mang, mỗi khi há mồm còn có gió
mạnh lùa vào mũi, tiếng ho sặc sụa rất
cực thành công làm ngừng chửi rửa.

Hết chương 2.2

Kết thúc chương 2

5. Chương 3-1: Mài Giữa Ngọc Thành Hình (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 3.1 Mũi giữa ngọc thành hình

Edit: Thủy Nguyệt Văn

Ngọc Trúc sơn trang tọa lạc tại phía sau núi Thanh Thành trong lòng chảo của một con sông lớn, dựa vào sát bên sông, cảnh trí thoáng đãng. Nhà này trước kia vốn là biệt viện riêng của Huyện lệnh Bành Sơn - Tề Nguyên Chấn, vào lúc Thanh Thành phát sinh bạo động đã bị nghĩa quân chiếm lĩnh, sau khi triều đình trấn áp thành công, nhà cửa giữ lại được, ông ta đã đem mảnh đất này rao bán.

nguyetvan.vn/wordpress.com

Ngọc gia trang chính vốn ở Ôn Giang, cơ ngơi ở khắp nước Thục cũng có hơn trăm năm, dưới danh nghĩa trà trang phân bố khắp Tứ Xuyên, các hiệu buôn lớn dưới trướng đều có danh tiếng vang dội, từ sau khi cuộc khởi nghĩa ở Thanh Thành qua đi, quan phủ hủy bỏ chế độ lũng đoạn dân vật quan bán (*ta nghĩ là của cái của dân do quan bán phát*), phóng khoáng trong việc quản chế mậu dịch ở biên cảnh, Ngọc Vô Tâm cũng dần dần đem trọng tâm của việc làm ăn dời đến tận đây, vì tiện phối hợp cả hai đầu, hẳn mới dùng tên giả là Ngọc Trúc tiên sinh, viện cớ vì để tiện việc buôn bán mà mua tòa trang viên này.

nguyetvan.vn/wordpress.com

Thứ nhất là rời xa phố xá sầm uất đến nơi thanh tịnh, trở lại đứng trong núi mà quý đầu bạc sống, thảnh thơi kết bạn đầu trà cũng với đi phiến muện trong lòng.

Có điều ngày hôm nay không như vậy, một trang viên luôn thanh u lại bị khuấy động đến gà bay chó sủa, tiếng oán than khắp nơi.

"Chủ tử, không hay rồi, chủ tử! Tiểu tặc kia, ách, tiểu thiếu gia không chịu tắm rửa, cầm lấy một cục đá lớn, thuộc hạ vừa tới gần liền bị hất ném, người xem đi!" Phương Đại Hải đáng thương hể hể chỉ vào thái dương đang rướm máu của mình, chủ tử đã giao phó không được động tay thô bạo, vì thế hắt đánh cũng không được mà mắng cũng không xong, sao có thể khắc chế được tiểu tử ngang bướng kia chứ.

Ngọc Vô Tâm buông sổ sách trong tay, còn chưa nói được câu nào thì lại thấy Vương lão cô nổi giận dưng dưng chạy vào, ướt từ đầu đến chân, ướt sũng giống như mới từ dưới nước leo lên bờ vậy.

thuynguyetvan.vn

"Trang chủ a, nó tỳ thật sự không quần được hần, còn chưa chạm vào hần cái nào thể mà hần đã đẩy nó tỳ vào trong hồ rồi, nếu không phải nước hồ cạn, lão nó liền...ô hồ một tiếng mất mạng!" Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn Phương Đại Hải liếc mắt một cái, vô cớ gọi nàng đến, không nói câu nào liền lỗ mãng giao một tiểu tử ngang bướng không biết từ nơi nào mang về cho nàng, xem nàng là Đại La thần tiên chuyên tiếp nhận chuyển phiên toái sao? Cũng không ngăm lại xem nàng đã bao nhiêu tuổi, sao có thể chống chọi được hành hạ như vậy.

Ngọc Vô Tâm xoa xoa cái trán, sắc mặt âm trầm: "Hần ở đâu?"

"Trong Lương Viên, giống y như con khi, cũng không chắc hiện giờ vẫn còn đứng yên ở đó không chạy lung tung đi đâu không nữa." Vương lão cô vừa nói tiếp, vừa ra sức vắt nước trên váy.

"Lão cô, sau khi chinh trang lại tốt rồi thì kêu phòng bếp làm vài món điểm tâm tinh tế rồi đưa lên, Đại Hải, đi dọn bàn trà." Dứt lời đứng dậy, không để Phương Đại Hải có cơ hội đặt câu hỏi, liền bước nhanh đi ra ngoài.

"Đại Hải a, tiểu tử ngang bướng kia đến tốt cùng là ai, chẳng lẽ là do trang chủ mang về sao?" Vương lão cô mang về mặt buồn rầu, cái nước này sao càng vắt càng nhiều vậy, bộ váy này mới mặc chưa được hai ngày, đau lòng a!

Phương Đại Hải nàng cảm lên, phụ thêm tay vuốt cằm, học chủ tử hừ lạnh một tiếng từ mũi ra: "Cái gì mà tiểu tử ngang bướng, về sau phải gọi hần là tiểu thiếu gia, đó là con của chủ tử chúng ta."

"Gì ——" Vương lão cô bị dọa đến thiếu chút nữa đã ngồi xồm trên mặt đất.

Trang chủ đã thành thân rồi sao? Vì sao cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua, không ít cô nương còn mong chờ có thể bay lên cảnh cao làm phượng hoàng, lúc này lại không một tiếng động mà mang con trai trở về? Hay là! Chẳng lẽ là — con riêng không thể thừa nhận sao? Ngoài việc chiêu đãi thượng khách, chưa từng thấy ngài ấy mang người nữ tử nào về trang, thì ra là đã sớm có ở bên ngoài...

Ngay tại khi Vương lão cô còn đang miên man suy nghĩ thì Ngọc Vô Tâm đã đi vào Lương Viên, tiếng quát tháo liên tiếp, tiếng bước chân hỗn độn vội vàng, từng chút từng chút đang tra tấn màng tai yếu ớt của hần.

Năm ba nha hoàn tóc tai bù xù đuổi theo Đàng Túc chạy như điên vòng quanh dục đình (*nơi tắm rửa*), tiểu tử kia lại còn vừa chạy vừa quay đầu trêu chọc, trong tay cầm lấy một vài sợi dây buộc tóc giờ lên cao lúc ẩn lúc hiện.

Lúc chạy miệng cũng không nhàn rỗi, miệng đầy những từ hạ lưu, mắng lời của những tên du côn vô lại ở chợ có thể mắng thì hần ta đều mắng hết, chưa hết, thế mà còn rửa đến trên đầu mười tám đời tổ tông nhà hần, xem ra không xuất ra độc chiêu thì tiểu tử kia sẽ không chịu yên.

Đàng Túc đã bỏ thật xa nha hoàn đang đuổi theo hần, ngồi xổm xuống một phiến đá bằng phẳng nhẵn mặt, trước mắt thấy hơi hoa lên, còn chưa kịp thấy rõ thế nào đã bị người xách lên, hai chân rời khỏi mặt đất, treo cao ở giữa không trung.

Tất cả cảm giác đều rất quen thuộc.

Vừa nàng mắt, hách! Quả nhiên là tên mặt khối băng âm trầm kia, ánh sáng phản chiếu trên mặt hần như một bóng ma, chỉ có hai mắt là bắn ra một đường ánh sáng sắc lạnh.

Bọn nha hoàn vừa thấy trang chủ đi vào, vội vàng khúm núm đứng thành một hàng, Ngọc Vô Tâm vẫy tay kêu các nàng lui ra.

"Uy! Tên cổ hủ thói, ta muốn về lại miếu!" Đàng Túc khua khua hai tay, soạt soạt ấn cả mười ngón tay lên áo choàng của hần, nhếch miệng cười với vẻ mặt xấu xa.

Ấn tim gấu gan báo!

Tán thưởng hần có cốt khí không có nghĩa là sẽ dung túng cho hần làm càn, Ngọc Vô Tâm lạnh nghiêm mặt không nói một lời, kéo hần đi lên dục đình, vén sa trường lên (*giống như vén màn cửa*), nâng cánh tay quăng hần vào trong thùng gỗ.

"A ——!"

Tiếng thét chói tai cao vút quả thực có thể làm cho người chết ở trong quan tài cũng phải nhảy ra.

Đàng Túc tựa như một con mèo hoang kinh hoàng, giữ lấy mép thùng định đứng lên, Ngọc Vô Tâm một tay đè đỉnh đầu của hần lại, ấn hần lại vào trong nước.

"Người muốn tự tắm hay là muốn ta tắm cho người?"

"Không muốn! Ta muốn đi ra ngoài! Ta không cần tắm rửa, người cắt ngay!"
Đằng Túc cân bản không đem lời nói của hắn nghe vào tai, mười móng vuốt gắt gao giữ chặt mép thùng, liều mạng ép thân thể mình thoát khỏi tay hắn.

Gương mặt Ngọc Vô Tâm lại trầm đi ba phần, một tay nắm áo của hắn kéo tới gần, tay kia xé mở bờ y (*áo bằng vải bố*) rách nát của hắn.

"Buông tay! Người tên cường đạo này, người xấu! Đáng chết ——" Hai tay Đằng Túc liều mạng chop lại, hai chân đá bọt nước bắn tung tóe.

Sau khi xé đến lớp áo cuối cùng, Ngọc Vô Tâm ngậy ngấn cả người, hai mắt khẽ nhếch, ngơ ngác nhìn thân hình nhỏ gầy dao động ở trong nước, tuy rằng cùng trên mặt và quần áo đều dính đầy đen thùi và dấu mỡ giống nhau, nhưng... đây không thể nghi ngờ là một...thân thể nữ tính còn chưa phát triển hoàn toàn.

"Người là... nữ hài?" Ngọc Vô Tâm buông tay ra, mặc cho nàng rơi vào trong nước, năm đó từ miệng Miêu Vũ chỉ biết được tên của hai hài tử, vẫn chưa đề cập đến nam hay nữ, mà nha đầu kia còn không có một chút đặc thù của nữ tính, hơn nữa ngôn hành cử chỉ* thô tục, khiến hắn đương nhiên cho rằng "Đằng Túc" là một thiếu niên.

**ngôn hành cử chỉ: lời nói hành động.*

"Ta là nam hay là nữ thì việc rắc gì đến người!" Đằng Túc lấy nước hắt hân, giống như trong thùng có thủy quái vậy, tay nhỏ bé kinh hoàng đập nước, cũng không quan tâm trên người có trống trơn hay không, lại muốn chạy ra bên ngoài.

Ngọc Vô Tâm thực sự có chút bị nàng làm hoảng hốt, nha đầu kia còn không biết ngại ngùng giữa nam nữ sao? Hắn vội vàng túm nàng lại, vẫn là đè lại đỉnh đầu nàng, một tay kia cầm lấy bàn chải để ngoài thùng chà lên lưng nàng vài cái, lập tức trên lưng bàn chải dính một tảng dầu mỡ đen thật dày, rơi xuống nước, thành từng mảng từng mảng nhẹ nhẹ tán ra.

Hết chương 3.1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghia-phu-kho-lam>